

Colin Falconer

The Certainty of Doing Evil

Editor Aldo Press srl. București

Copyright © Colin Falconer 2000

Toate drepturile pentru versiunea română aparțin Aldo Press

Informații și comenzi ramburs: [www.aldopress.ro](http://www.aldopress.ro)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale  
FALCONER, COLIN

Demonii/Colin Falconer; trad.: Mihnea  
Columbeanu, București; Aldo Press, 2001

ISBN 973-9307-61-2

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821,111-31=135.1

PARTEA ÎNȚĂI

## COLIN FALCONER

# DEMONII

Highgate, nordul Londrei

Căderea fusese foarte frumoasă. Cădea înăla, deși ai fi putut  
să-l vedeai că se lăsa în mod normal în căderea obișnuită. Fiecare, în  
segregarea sexuală anormală, găsea toate formulele de sex care se  
pot face numai rareori și, prin forma lor, deviază în puncte esențiale  
de atracție obținute. Frontiera dintre normal și anormal, însă, nu  
este nici un caz clar definită, existând tot felul de faze intermedi-

Deceputul Sargent Terry Lewis, în vârstă de 40 de ani, fotografia no-  
i și arde, luând o imagine de se însuși în fața ochilor lui și a mâinii

Fotozilele lângă colegul ei, în vârstă de 40 de ani, de fapt de  
vape mult mai mari în fața morții. De atunci, el a început să-și  
observa, provocându-i și acum o mare stare de confuzie și  
anomie. Celălalt, deși era puțin mai în vârstă, era tot așa de

COLIN FALCONER

DEMONII

Colin Falconer

The Certainty of Doing Evil

Editor: Aldo Press srl, București

Copyright © Colin Falconer 2003

Toate drepturile pentru versiunea română aparțin Aldo Press

Informații detaliate: [www.aldropress.ro](http://www.aldropress.ro)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

FALCONER, COLIN

Demonii/Colin Falconer; trad.: Mihnea

Columbeanu, București: Aldo Press, 2001

ISBN 973-9207-61-2

I. Columbeanu, Mihnea (trad.)

821.111-31=135.1

## PARTEA ÎNTÂI

Prin „*viață sexuală normală*”, ne referim la formele de activitate sexuală care au loc în mod normal la oamenii sănătoși, firești, iar în categoria sexului anormal grupăm toate formele de sex care se produc numai rareori și, prin forma lor, deviază în puncte esențiale de la formele obișnuite. Frontiera dintre normal și anormal, însă, nu este în nici un caz clar definită, existând tot felul de faze intermediare.

J. Fabricius-Møeller

### Unu

#### *Highgate, nordul Londrei*

Cândva, fusese foarte frumoasă. Și încă mai era, dacă ai fi putut privi dincolo de paloarea vinețiecerasă a pielii, ochii cu pleoapele pe jumătate lăsate, clemele de pe sfârcuri și limba scoasă. Totuși, oamenii din subsol, aparent dezumanizați de către salopetele lor albe și concentrarea captivată cu care priveau prin microscop, n-o luau în seamă. Trupul ei neînsuflețit devenise aproape irrelevant pentru ei. Numai drăgălașa fotografă de la S.0.3, cu părul lung și negru ca abanosul strâns la spate într-o coadă-de-cal, părea preocupată de ea, immortalizând-o din toate unghiurile, ca o paparazza nesățioasă. Singurul sunet din cameră era sfârâitul servomotorului electric din aparat.

Detectivul Sergeant Terry James îi făcu cu ochiul. Fotografia nu-i dădu atenție, luând o imagine de aproape cu încheietura legată a mâinii femeii.

Fox stătea lângă colegul ei, în dreptul mesei de tortură. Devenise aproape indiferentă în fața morții, dar crimele sexuale continuau s-o stânjenească, provocându-i și acum acea senzație de crispă grețoasă în abdomen. Ceilalți, deși erau profesioniști la fel ca ea, îi evitau

privirea. Acele fapte le inspirau o anume stare proprie numai lor, înfricoșător de primordială, poate fiindcă ura care le motiva era concentrată nu asupra unei singure persoane, ci împotriva întregului sex pe care-l reprezenta. Făcea ca prin străfundurile minții să forfotească mici umbre; așa, îi era mai ușor să interpreteze greșit privirile dure ale bărbatilor, să uite că erau de partea ei.

— Ce-avem aici, T.J.? întrebă ea.

James – pe care toți cei din brigadă îl numeau T.J. – ridică din umeri.

— Un asasinat S și M elementar, răspuse el. Întinsă și moartă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, murmură Fox, cu un nod în gât, făcând un pas înapoi.

T.J. zâmbi..

Chiar în acel moment, sună telefonul.

În cameră încetă orice mișcare. Echipa criminalistică, medicul legist, Pakula, chiar și fotografia, priviră spre telefonul alb și zvelt de pe masă, lângă bancheta tapițată unde zăcea fata moartă, un instrument din secolul douăzeci care distona cu decorul medieval contrafăcut al subsolului.

Fox așteptă să intre în funcțiune robotul, dar acesta părea să fi fost închis. Acest lucru i se părea foarte curios, în circumstanțele date.

— Spune că nu poate veni la telefon, instrui T.J. Pe moment, are mâinile legate...

Chiar dacă era dezamăgit că nimeni a râs de gluma lui, T.J. n-o arătă.

— Dacă tu te pregăteai pentru un act sexual complicat cu legături, sigur ai fi dat drumul robotului, spuse Fox, gândind cu voce tare.

— Întotdeauna, răspuse T.J.

Fox, care purta pe lângă salopeta albă și mănuși de latex, ridică receptorul.

— Da?

Un glas bărbătesc întrebă:

— Faci clisme?

Fox privi în jur, prin celula subterană. Nu avea ferestre, iar pe pereți erau agățate diverse instrumente de tortură: un bici negru din piele împletită, o țepușă, o cravașa. *Și uite-mă pe mine, o fată catolică atât de cuminte, vorbind despre clisme cu un necunoscut.*

Se zări pe sine însăși, încadrată un moment în oglinda instalată pe peretele din capătul camerei, o femeie blondă trecută de treizeci de ani, cu expresie austeră, dacă nu chiar tăioasă, fără machiaj, poate puțin cam prea înaltă. Nu era tocmai zeița sexului pe care și-o reprezenta imaginația înfierbântată a lui T. J., dar nici rău nu arăta, pentru ora aceea din noapte. Deși cam părea a juca într-un film cu extraterestri, în salopeta și galoșii ei albi de protecție.

— Cine sunteți, vă rog? spuse ea.

— Faci sau nu?

— De unde aveți numărul meu?

— Ești Pisica Franțuzoaică?

*Nu, sunt Detectiv Inspector Madeleine Fox; Pisica Franțuzoaică zace la un pas de mine, întinsă și moartă, după cum cu atâta eleganță s-a exprimat T.J. Dar să lăsăm pentru moment detaliile.*

— Trebuie să știu cine v-a trimis, înainte de a discuta aranjamentele cu dumneavoastră, spuse ea, încercând să evite ochii lui T.J.

— Iepurașul.

— Iepurașul...?

— Ești Pisica Franțuzoaică sau nu? insistă omul.

— Poate veniți azi după-amiază pe la trei, răspuse Fox, dar necunoscutul închisese deja. Puse receptorul în furcă.

— Ți-ai tras o șustă tare? se interesă T.J.

— A închis, spuse ea.

— Ce voia?

— O clismă.

T.J. își mușcă buza. Până și Pakula fu nevoită să facă un efort.

— Sper că i-ai spus să și-o bage-n cur. Puteai conta pe T.J. că turtește cu barosul orice moment picant.

— Voia cu Pisica Franțuzoaică.

— A dat vreun nume, doamnă?

— Prietenul lui se numește Iepurașul.

— Christoase. Parc-ar fi colțul animalelor aici.

Echipa de criminaliști își reluă activitatea, dând cu periutele peste diverse suprafețe, în căutare de amprente. Unul dintre ei găsi o fibră textilă pe dușumeaua de ciment și o puse aproape reverențios într-un plic de probe, ca și cum ar fi fost o relicvă sacră; minuțiozitățile laborioase, dar inestimabile ale investigării unei crime. Pisica

Frânzuoaică, goală, răstignită pe o masă de lemn, rămăsese din nou neluată în seamă, cu demnitatea terfelită alături de vitalitatea ei.

Fox îl privea pe Peter Gold, noul copil-minune al unității de criminalistică, dirijându-i pe ceilalți cercetători în activitate. Imaginea lui de Sherlock Holmes anchetând la locul unei crime, cu pardesiul și lupa ridicată la ochi, nu era complet falsă. Investigațiile criminalistice moderne urmăreau o formulă precisă, bazată pe o premiză singulară: orice contact lasă urme.

Nu era deloc imposibil să se comită un asemenea act violent asupra unei alte persoane fără a lăsa nimic în urmă, dar devenea tot mai dificil. Se spunea că infracționalitatea era din ce în ce mai sofisticată; la fel erau și investigațiile criminalistice. Crima nu era o treabă de amator.

Amprente digitale se puteau preleva de pe aproape orice suprafață, chiar și de pe pielea omenească, iar prezența lor pe un cuțit sau o rangă însângărată era o probă irefutabilă de vinovăție. Ampretele latente puteau supraviețui mult timp la locul unei crime: se găsiseră chiar și pe papirusurile egiptene străvechi, în Valea Regilor.

Chiar și dacă ucigașul își luase măsura de prevedere de a purta mănuși, de obicei lăsa în urmă alte urme minuscule. Un pantof, mai ales dacă fusese purtat un timp, putea lăsa o impresiune unică; fibrele textile puteau fi comparate cu orice articol de îmbrăcăminte; un singur fir de păr, dacă era intact, cu rădăcină cu tot, putea acționa împotriva unui vinovat, purtându-i amprenta genetică unică.

Recoltarea probelor era o muncă migăloasă și istovitoare, și nu în fiecare zi aveau ocazia de a face turul unei camere de tortură private. *Cu asta, mi-aș trage o lună întreagă de invitații la cină, dacă aș avea timp să ies în lume – sau să mănânc*, își spunea Fox. Munca de poliție pretindea programe de șaisprezece ore pe zi, iar în ultima vreme Fox rareori mai lega cunoștințe noi, poate doar cel mult persoane cu pupilele fixe și dilatate.

Fotografa Ministerului de Interne continua să ia imagini cu blitzul ale locului crimei, în timp ce Fox și T.J. stăteau cu mâinile în buzunarele salopetelor lor albe, privind cu indiferență echipei de sunet pe un platou de filme pornografice.

Fox reveni cu atenția spre fata răstignită pe masă, cu mâinile

prinse în cătușe. Își stăpâni imboldul de a o acoperi. Un asemenea mod de a muri avea ceva obscen. Pe torsul femeii se scursese ceară rece de lumânări, de o culoare verde lugubră și viscerală, acum răcită. Clemele de pe sfârcuri nu păreau deosebit de dureroase; Fox își spuse că nu și-ar fi putut prinde facturile lunare cu asemenea instrumente slabe. Nici una dintre torturile minore nu fusese suficientă pentru a o trimite pe Pisica Frânzuoaică pe lumea cealaltă.

Fox nu avea nevoie de autopsia profesoarei Elizabeth Pakula pentru a afla cauza morții. Victima avea contuzii pe gât, hemoragii minuscule în jurul ochilor, numite *petechiae*, și limba scoasă, umflată și vânătă. Până și un novice și-ar fi putut da seama că fusese sugrumată.

O concluzie atât de sumară n-ar fi impresionat-o pe Pakula: avea o treabă de făcut și proceda cu cea mai profesională sânguință. Înfricoșătoare și cărunță, la cei cincizeci de ani ai ei, T.J. și restul brigăzii din Hendon Road o porecliseră Fecioara cu Scalpelul.

Conform procedurii obișnuite, medicul legist nu era chemat la locul faptei, dar acesta nu era un câmp infracțional obișnuit, iar Fox dorise ca Pakula să examineze cadavrul în situ.

Elizabeth Pakula începu o examinare amănunțită a trupului neînsuflit, vorbind încet într-un reportofon acționat de sunetul vocii, în timp ce lua temperatura camerei, consemna poziția cadavrului și bizara sa modalitate de prezentare, cu o voce monotonă și tărăgănată, ca și cum ar fi citit prognoza meteorologică.

Fox se duse la capătul mesei, unde se aplecă să vadă dacă nu se zăreau urme uscate de spermă pe vulvă sau în partea interioară a coapselor victimei. *Pakula o să ne spună destul de curând*, își zise ea, simțindu-se ca o elevă care încearcă să vadă notele la teză înainte de înapoierea lucrărilor.

În mintea ei, se imagină pe sine însăși așa cum ar fi văzut-o un străin, aplecată să se uite la organele genitale ale unei moarte. *Dacă m-ar vedea tata acum... Sau mama, sau Ginny...*

Fox avu impresia că distinge vag niște vânătași roșiatice în zona posterioară a trupului. După moarte, când bățile inimii încetaseră, gravitația făcea ca sângele să se adune în partea de jos. Lividitatea se instala cam după două ore și se stabiliza după opt, așa că, oricât de mult ai fi mutat cadavrul după aceea, *vânățăile* caracteristice rămâneau. Ele indicau dacă trupul fusese mișcat după moarte. În acest

caz, lividitatea corespundea cu poziția culcată. Femeia murise pe masă, sau cu foarte scurt timp înainte de a fi întinsă acolo.

Rigiditatea cadaverică se instalase și ea. *Iisuse*, își spuse Fox, întrebându-se cum aveau să pună infirmierii pe targa cadavrul răstignit și cum îl puteau introduce în furgon.

Fotografa își lăsase jos aparatul Nikon și înregistra scena crimei pe bandă video. Fără îndoială, era necesar s-o vadă băieții din Hendon Road. Intimitatea era un privilegiu la care puteai aspira în timpul vieții: după moarte, trupul, până și fanteziile private, deveneau proprietate publică.

Fox se bucură să lase catacomba privată a Pisicii Franțuzoaice în seama echipei criminalistice și a medicului legist. Cadavrele n-o mai fascinau, dacă o fascinaseră vreodată, iar acel trup în curs de răcire îi provoca destulă greutate.

Catacomba se afla în subsolul unei case semidetășate cu trei etaje din Highgate. Cândva, fusese grandioasă. Fox nu se putea decide nici chiar acum dacă era o stradă în lentă ascensiune socială, sau o zonă revendicată de jungla urbană. Grădina era îngrijită și bine întreținută, contrastând cu curtea din față a vecinilor, o învălmășeală de buruieni și ierburi, cu sticle goale de Newcastle Brown împrăștiate pe cărare.

De afară, casa arăta în stare bună, fără să atragă atenția. Nu era genul care te-ar fi făcut să-ți spui: *Cine știe ce perversiuni s-or fi întâmplând aici...* Interiorul era la fel de anonim. În antreu și în salonul din față se găseau vase cu flori proaspăt culese. Pe masa de cafea stătea un roman – deschis, cu fața în jos, ca și cum Pisica Franțuzoaică ar fi fost deranjată în timp ce citea. Existau până și fotografii de familie în rame argintii, pentru numele lui Dumnezeu.

*Chiar și reginele sado-masochismului aveau vieți personale*, medita Fox.

T.J. stătea lângă combina stereo din salonul spațios, cu vedere la stradă. Apăsă pe butonul CD-playerului, cu un deget înmănușat. Debussy. Fox se încruntă. Cumva, se așteptase la heavy metal.

— *Iisuse*, ia uită-te-aici, spuse T.J.

— Ce este? întoarse Fox capul.

— Citea Nicholas Sparks, arătă el cu capul spre masă. Poftim. Și-a pierdut dorința de a trăi. Cazul e rezolvat.

Unul dintre agenți se încruntă. Fox era jenată. Nu avea nimic împotriva umorului negru, dar T.J. întrecea măsura, ajungând direct la nivelul unei boli mintale.

Fox se uită pe fereastră, la freamătul de afară. Vecinii și trecătorii stăteau dincolo de cordoanele poliției, cu atenția captivată a spectatorilor la un accident de circulație. Era mai interesant decât programul de la televizor, în special dacă erai șomer și nu aveai ceva mai bun de făcut luna dimineată. Un tânăr cu fes de lână și căști de walkman la urechi privea alături de ceilalți, fredonând muzica; o femeie musulmană, împingând un cărucior cu un copil, se opri să caște gura; câțiva tineri albi cu scurte de piele se strâmbau la polițiști; un alergător de jogging cu tricou London Marathon și lanț de aur la gât se opri din fugă pentru a-și satisface curiozitatea.

— Eu merg să mă uit sus, spuse Fox.

La etaj lucrau doi membri ai echipei lui Gold. Erau meticuloși, căutând urmele sânge în scurgerea de apă a lavaboului și chiștoace de țigară în toaletă. Fox intră în dormitor, unde privi în jur, surprinsă. Arăta mai mult ca dormitorul unei fete decât al unei femei în toată firea. Pereții erau decorați într-un roz pal, patul era acoperit cu dantelă, iar pe pernă – un accent înduioșător, își spuse Fox – stătea un ursuleț. Se întrebă la ce s-o fi așteptat. La un pat de cuie și suveniruri de la Gestapo, probabil.

Lângă perete se afla un scrin de mahon. Fox privi cum unul dintre oamenii lui Gold căuta prin sertare. Un haos. Treningurile și lenjeria fuseseră aruncate laolaltă, nimic nu era împăturit, doar îndesat înăuntru, la nimereală.

Omul scoase complet sertarul de jos și găsi o casetă de lac negru, pe care i-o arătă lui Fox. Înăuntru se aflau cătușe care se închideau cu arici Velcro, clemă pentru sâni, o cutie cu lumânări albe, niște perii țepoase pentru câini, un vibrator purpuriu, gel anticoncepțional. Victimei îi plăcea să amestece plăcerea și munca.

Parțial, Fox încă se mai simțea stingherită de rolul pe care-l jucase în a distruge intimitatea tinerei moarte. Toată lumea avea secrete, lucruri pe care nu le știa nimeni: filmul deochiat pe un raft, scrisorile de la un amant gay de demult, lenjeria destinată numai ochilor fânței iubite, toate ascunse la loc sigur. Dar oamenii nu se gândeau niciodată la moarte, mai ales la moartea subită, neașteptată, și la

ceea ce se putea întâmpla atunci cu secretele lor. Uneori, Fox se simțea ca un corb, ciugulind măruntaiele unui leș de animal, pe un drum pustiu.

Ca detectiv, criminalist, devenise atât voyeuză, cât și intimă cu morții, ajungând să-i cunoască prin intermediul unui puzzle de detalii observate și aparent nesemnificative. Scrută camera, observând pe perete un afiș al filmului *Dosarele X*, prins lângă o reclamă la săpunul Pear's în ramă edwardiană; pliante de operă la Covent Garden, lângă programe ale meciurilor echipei F.C. Arsenal, pe raft; o canapea victoriană așezată lângă un șezlong Ikea.

Se întreba dacă Pisica Franțuzoaică visase vreodată că, într-o zi, o persoană complet străină avea să-i disece și să-i examineze așa toate detaliile vieții ei personale. Moartea era un tâlhar. Nu-ți lua numai viața, pe urmă îți scotocea și prin buzunare, ca să-ți fure toate secretele.

Gold scoase capul de după ușă.

— Cred că am găsit ceva, spuse el.

## Doi

### *Camera de Incidente Majore Zonale, Hendon Road*

Când intră în Camera de Incidente, Fox fu asaltată de mirosul familiar al fumului stăut de țigări. Ridică privirea spre avizierul alb prins pe toată lungimea unui perete. Operațiunea avea deja o denumire: *DOAMNA ÎNTUNECATĂ*.

Fox se așează și sorbi din cafeaua proastă, lăsând o urmă de ruje pe paharul de polistiren. Își consultă însemnările, asigurându-se că detaliile de la locul crimei îi erau întipărite clar în minte și că era pregătită pentru întrebările Detectivului Inspector Șef. Greg Mills preluase brigada de la Marenko. Spre deosebire de Frank, care devenise o legendă vie a intuiției inspirate și a anchetării la fața locului, Mills era un profesionist de carieră care prețuia munca pe brânci și bunul simț vestimentar, nu neapărat în această ordine. Era în plină ascensiune, următoarea etapă fiind brigada mobilă.

Victima se numea Kimberley Mason. Până acum, păstrasera dis-

creția, declarând presei că era o agresiune la domiciliu, atacantul fiind probabil un cunoscut al victimei. Ziarele de scandal ar fi fost în al nouălea cer, dacă aflau detaliile. Nu mai rămânea decât să iasă la iveală vreo legătură între Kimberley Mason și Familia Regală sau vreun mijloc de la Arsenal, că „*Sun*” și „*Mirror*” ar fi publicat articole pe acest subiect luni de zile.

Mills intră. Fox auzi oftatul polițistei Stacey din partea cealaltă a încăperii, ca un foșnet de vânt. În jurul lui Mills plutea o adevărată aură sexuală — dar nu grosolană și fățișă, ca în cazul lui Terry James, era mult prea profesionist pentru așa ceva. Fox nu putuse să definească niciodată prea clar despre ce anume era vorba, nici să se declare complet imună.

Mills era unul dintre acei oameni pentru care tinerețea nu este decât o escală în drumul spre culme. Avea pe birou o fotografie făcută în anii șaptezeci, ca polițist de stradă, cu cască Bobby londoneză, arătând stângaci și jenat. Acea ființă încetase de mult să mai existe, predată o dată cu uniforma și bastonul.

Acum, era cu totul altul, înalt de peste un metru optzeci, slab și dur, numai cu micile riduri de lângă ochi și firele albe de la tâmpile trădându-i vârsta, care se socotea a fi puțin peste patruzeci de ani. Trecuse prin patru căsnicii și în prezent trăia cu Sally, o zeiță a amorului blondă reîncarnată ca prezentatoare de modă, dacă era să i se dea crezare lui Honeywell. Mills umbla cu mișcările grațioase ale unui atlet, iar hainele parcă i-ar fi fost croite la comandă de un creator italian. „*Amorul-ambulant*” îl numea pe la spate T.J., din invidie, fără îndoială. Mills avea simțul umorului, o percepție acută a politicii de birou și o constituție feroce. Pe scurt, avea stofă de comandant.

Era unul dintre acei oameni a căror viață a dobândit proporții ritmice. Una din cele mai celebre realizări ale lui fusese aceea de a se îmbăta la un dineu al francmasonilor, după care trecuse cu mașina printr-un indicator de lucrări rutiere al primăriei, ajungând într-un șant de scurgere. Cumva, supraviețuise chiar și acelui episod, care ar fi fost suficient ca să pună capăt aproape oricărei cariere.

Dar calitatea care o frapase pe Fox imediat — pe lângă ochii lui, ce-o dezbrăcaseră în pielea goală la zece secunde de când se întâlniseră prima dată — era mobilitatea. Mills parcă ar fi fost alcătuit din componente modulare. Dădea impresia că purta în buzunar o periură

de dinți și un aparat de ras și că, dacă era chemat – la Scotland Yard, la Interpol, la o conferință a F.B.I. în cartierul general de la Qantico, sau în apartamentul vreunei prezentatoare de lenjerie din „Cosmopolitan” – își putea alege un costum nou de la curățătorie chimică și până dimineața pleca, fără să lase nici o urmă. Nu semăna deloc cu Marenko; locul lui Frank fusese acolo, își lăsase impresiunea umerilor în pereți, conturul posteriorului masiv pe scaunul de Detectiv Inspector Șef, ca un mulaj de plastic. Mills era un polițist de școală nouă, un copoi bun care se metamorfozase în material administrativ. Hendon Road nu era decât un popas în ascensiunea spre New Scotland Yard.

Mills se așeză, picior peste picior, și-și scoase din buzunarul sacoului stiloul Parker. Nici o cută nu aveau pantalonii lui, își spuse Fox cu acreală. Îl văzu pe T.J. privindu-l, cu o expresie hămesită. În sfârșit, își găsisse un idol.

— Bine, băieți, să ne-apucăm de treabă, începu Mills. Ce-ai aflat, Madeleine?

Fox își deschise carnetul.

— Se numea Kimberley Mason. Vârsta, douăzeci și opt. Autopsia e programată pentru azi la ora trei, dar se pare că a fost strangulată. Avem și banda asta video, de la S.O.3.

Fox introduse caseta în videorecorder. Se văzu pe sine însăși, în salopeta albă, stând cu carnetul în mână lângă masa de tortură. Urmară prim-planuri ale clemelor de la sfârcuri și ale stropilor de ceară întărită de pe pieptul moartei. Apoi, fotografia panoramase în jurul pereților, filmând sinistrele instrumente agățate în cârlige pe zidăria de cărămidă netencuită. Spațiul părea mai întunecos decât și-l amintea ea de dimineață, inspirând un aer macabru – sau erotic, în funcție de punctul de vedere, probabil.

La sfârșitul înregistrării, în cameră se lăsă o tăcere nervoasă.

— Nu s-ar putea să fi fost moarte accidentală, doamnă? întrebă Rankin, unul dintre detectivi.

Fox știa la ce se referea, era întrebarea crucială căreia trebuia să-i răspundă înainte de a începe cu adevărat ancheta. Nu cumva Kimberley Mason acceptase vreo formă de strangulare în timpul actului sexual, ca modalitate de a ajunge la un orgasm mai intens? Oare partenerul ei socotise greșit, apoi se spriase și abandonase cadavrul?

Fox mai întâlnise asemenea decese bizare, dar trucurile nu dădeau greș decât în ritualurile sexuale solitare.

Cunoscătorii sado-masochismului o numeau sufocare, lipsirea de oxigen a creierului pentru a intensifica plăcerea sexuală. Șmecheria era aceea de a rămâne în viață pentru a te bucura de satisfacția obținută. Istoria consemnase un număr de oameni pentru care așa ceva pur și simplu nu era posibil: încă din secolul al XVII-lea, cronicarii observaseră că victimele spânzurărilor în public aveau erecții și chiar ejaculări când se zbăteau în ștreang.

*Când se duc, atunci le vine!* ar fi spus T.J.

Nu era o noutate: japonezii jucaseră secole de-a rândul acest periculos joc sexual. Anoxia cerebrală, combinată cu secreția de adrenalină a stării de risc, forma un cocktail euforizant, deosebit de atrăgător pentru masculii tineri. Conform statisticilor, treizeci la sută din sinuciderile adolescenților puteau fi experimente sexuale scăpate de sub control.

Tot ceea ce știau până acum despre Kimberley Mason sugera că practicile de acest gen îi erau foarte bine cunoscute. Întrebarea era: murise jucându-se, sau ucigașul ei avusese intenții serioase?

— Încă n-am conturat o teorie despre moartea ei, în faza asta, îi spuse Fox lui Rankin. Necropsia ne-ar putea dezvălui mai multe.

— Vreun indiciu despre ora morții? se intereseă altcineva.

— Din nou, trebuie să așteptăm autopsia lui Pakula, dar *rigor mortis-ul* era destul de avansat. După părerea ei, victima murise de peste douăzeci și patru de ore.

— Ne poți spune ce-au găsit criminaliștii în bucătărie, te rog? îi ceru Mills.

Fox se întoarse spre ceilalți:

— Un membru al echipei lui Gold a găsit o pată de sânge pe clanța frigiderului. Iar în lada de gunoi era o ceașcă spartă. Pe dușumea încă mai existau cioburi mărunte de porțelan. Toate astea arată că, recent, acolo a avut loc un conflict, după care cineva a făcut curățenie. Dacă are sau nu legătură cu crima, încă nu știm.

— Amprente?

— Din nou, așteptăm raportul. Criminaliștii au prelevat o amprentă latentă cu sânge de pe frigider, dar încă nu știm dacă îi aparținea lui Kimberley sau atacatorului.